

แสบพู

เครื่องบินกำลังมุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทาง ในขณะที่บรรดาผู้โดยสารในเครื่องต่างหลับใหลกันเกือบหมด ฮยอนอูนั่งยิ้มพลางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาเปิดอ่านได้แสงไฟอ่อนๆ เขานิ่งคิดถึงเพื่อนๆ ที่จัดงานเลี้ยงส่งให้เขาก่อนเดินทาง

'โลกของเราในปัจจุบันมีการแข่งขันกันทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม นายคิมฮยอนอู ตัวแทนจากเกาหลีจะก้าวสู่โลกกว้างเพื่อพิทักษ์ประเทศแล้ว!'

คืนนั้นฮยอนอูได้รับการเลี้ยงส่งจากเพื่อนฝูงอย่างหน้าใจ โชคดีนะเพื่อน นายต้องมีชีวิตรอดกลับมาละ... เสียงร่ำร้องของเพื่อนๆ ในวงเลี้ยงส่งดังแว่วสีหน้าของฮยอนอูค่อยๆ สดชื่นขึ้น แล้วเขาก็พึมพำกับตัวเองเบาๆ

"ผม คิมฮยอนอู ตัวแทนประเทศเกาหลีกำลังมุ่งสู่ฮาร์วาร์ดแล้ว!"

เขาถอนหายใจเมื่อนึกถึงภาระอันหนักอึ้ง แล้วก็ก้มลงดูหนังสือต่อ นี่เวลาผ่านไปเท่าไรแล้วนะ

"คุณเป็นนักศึกษาออร์สคูลของฮาร์วาร์ดหรอคะ"

หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งนั่งอ่านนิตยสารใหม่ไปดื่มไวน์ไปตรงเก้าอี้ข้างฝั่ง

เคยถาม ทางเดินตรงกลางที่อยู่ระหว่างที่นั่งของเขาและหลอนไม่กว้างมากนัก เขาจึงพอจะรู้สึกได้ว่าหลอนเองก็ไม่ได้หลับตลอดเส้นทางเหมือนกัน

"หนังสือนั่น...ของอาจารย์เคนนี่คะ"

เขาพยักหน้า สายตาเหลือบเห็นเขาเรียวบางซึ่งเหยียดอยู่อย่างเป็นธรรมชาติ

"ฉันมองคุณมาสองชั่วโมงแล้ว... แต่คุณไม่รู้สึกรู้สึกลัวที่ ว่าแต่...คุณจะทนอาจารย์เคนนี่ได้หรอเนี่ย..."

ฮยอนอูมองหน้าหลอนอย่างฉงน

"คุณต้องจำให้ได้ชั่วโมงละสิบหน้านะคะ"

แม่สาวนี่ต้องรู้อะไรเกี่ยวกับฮาร์วาร์ดแน่นอน หรือว่าเธอก็...

แต่พอเขาทำท่าจะเอ่ยอะไรต่อ แม่สาวคนนี้ก็เล่นเอาที่ปิดตาขึ้นมาปิด แล้วก็ฝังร่างของตัวเองลงกับเก้าอี้ซะแล้ว ฮยอนอูได้แต่สกดความอยากู้งงของตนไว้ เขาระแอมเบาๆ แก่แก้อ หญิงสาวเล็กที่ปิดตาขึ้นแล้วเงยหน้ามองเขาด้วยความสงสัย

"คุณเป็นนักศึกษาลอร์ดสคูลหรอครับ"

ฮยอนอูค่อยๆ ถามด้วยความระมัดระวัง หญิงสาวพยักหน้าทำตาแป๋วแหว เขาจึงมองหลอนเหมือนจะเจาะทะลุทะลวงเข้าไปข้างในจิตใจ หญิงสาวมีแววตระหนกเมื่อเห็นสายตาของเขา แต่ก็ค่อยๆ สงสัยให้

"คือว่า...แฟนของฉันเคยเป็นนักศึกษาลอร์ดสคูลนะคะ แต่เขาเลิกเรียนไปแล้ว ฉันเองก็...เลิกกับเขาแล้วด้วยคะ"

เขาลืมไปแล้วว่าจะสอบถามข้อมูลอะไรจากหลอน ฮยอนอูได้แต่กระแอม แก่แก้อ ตอนนั้นดวงตาของหลอนคลอๆ ฮยอนอูเลยห่อไหล่ลง หลอนหันมาแล้วพูดว่า "ไม่มีอะไรคะ" จากนั้นก็ดึงที่ปิดตาลงแล้วฟังพนักงานเก้าอี้อีกครั้ง

อะไรเนี่ย ตัวเองเป็นฝ่ายพูดออกมาเองแท้ๆ... ผู้หญิงอย่างนี้ก็มีด้วยแฮะ เขาแทบจะถลึงตาใส่หลอน แต่ก็สกดอารมณ์ไว้แล้วหันหน้ากลับไปที่หนังสือเช่นเดิม

ชั่วโมงละสิบหน้าหรอ ไร้้ย!

ฮยอนอูถอดนาฬิกาข้อมือวางไว้ข้างๆ หนังสือ เครื่องบินลอยละล่องไป

ในท้องฟ้าอันมืดมิดเพื่อมุ่งหน้าสู่มหานครนิวยอร์ก และที่นิวยอร์ก เขาต้องเปลี่ยนเครื่องไปบอสตันอีกต่อหนึ่ง เวลาผ่านไปก็ชั่วโมงฮยอนอูไม่ทันนับ แต่ขณะนี้เขามาถึงสนามบินโดแกนเรียบร้อยแล้ว

ซีลก็มารับเขาที่สนามบินตามที่ได้นัดหมาย หล่อนเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์เยี่ยม เมื่อเห็นเขาเดินออกมา ซีลก็ก็ตรงเข้าโอบกอด ฮยอนอูตะลึงกับอาการกิริยาของหล่อน แต่ก็ยังไม่ยกกว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัว ในที่สุดเธอก็มาถึงแล้ว! เขาตะโกนก้องในใจด้วยความตื่นเต้นแล้วเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

ซีลก็สตาร์ทรถขับออกจากสนามบิน รถลอดผ่านอุโมงค์ ผ่านอาคารสไตล์ตะวันตกมากมาย รวมทั้งต้นไม้ที่อยู่ริมทางและสะพานชาร์ลส์ ฮยอนอูมองทิวทัศน์ในฤดูใบไม้ร่วงรอบข้างด้วยความสนใจ

ฮยอนอูเกาะหน้าต่างรถขึ้นชมบรรยากาศเหมือนเด็กที่ได้ออกมาปิกนิกในวันอากาศสดใส เขาหันไปหันมารอบๆ เพื่อบันทึกภาพไว้ในความทรงจำ นิวอิงค์แลนด์ที่คนพูดๆ กันคือที่นี่เองหรือ บรรดาตึกกรมบ้านช่องล้วนถูกสร้างขึ้นให้ดูทันสมัยและงดงาม

"เราไม่ได้เจอกันนานเท่าไรแล้วนะ"

เสียงของซีลก็ดังขึ้นทำให้ฮยอนอูตื่นจากภวังค์ความสุขของทิวทัศน์รอบนอก เขาส่งยิ้มแทนคำตอบ

"สามปีกับอีกสี่เดือน พี่ไม่คิดถึงฉันบ้างเลยหรือ"

"ก็มีบ้าง..."

"เกินไปแล้วนะ ฉันคิดถึงพี่ทุกเวลา... ยกเว้นเวลาเรียน..."

"อย่างเธอน่ะเอาแต่เรียนตลอดเวลา แสดงว่าไม่มีเวลาคิดถึงพี่เลยนะสิ"

"พี่มองตาฉันสิ เห็นไหมว่ามันปูดออกมาเหมือนตากบเคโรไม่มีผิด ฉันนะรอพี่จนตาแทบหลุดจากเบ้าแล้วนะ"

เขาเหลือบมองซีลก็ที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาขับรถ หล่อนดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา ฮยอนอูอดไม่ได้ที่จะกระซึกเข้าหาหล่อน

"โตขึ้นเยอะเลยนะซีลก็ พี่จำได้ว่าเธอเพิ่งจะแอบอยู่หลังชายกระโปรงแม่เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง... เดียวนี้กลายเป็นหญิงสาวแล้วนะ..."

"ต่อมความเป็นชายของพี่เติบโตช้าจริงๆ นะเนี่ย"
ฮยอนอูนึกอกยากจะได้เตียงออกไป แต่ก็ได้แค่ขายตามองหล่อน
"ฉันยังเห็นพี่เป็นผู้ชายมาตั้งนานแล้วเลย"

รถยนต์กำลังแล่นเข้าไปในฮาร์วาร์ดสแควร์ ฮาร์วาร์ดสแควร์เป็นที่กว้าง
มีของขายมากมาย บริเวณศูนย์กลางมีหนังสือพิมพ์กับนิตยสารวางอยู่ตามขั้น
ฝั่งตรงข้ามเป็นร้านหนังสือที่ขายหนังสือมากมายหลากหลายสาขา ใครอยาก
จะเรียนด้านไหนหรือหาหนังสือเกี่ยวกับอะไรก็ไปตรงมุมนั้นได้

ฮยอนอูลั้นสะท้านด้วยความประหม่า ใจเต้นเร็วและแรงไม่เป็นจังหวะ
เขามองไปที่สนามหญ้าของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แล้วไล่สายตาเรื่อยไปถึงรั้ว
"ฮาร์วาร์ด!"

เขามองไปนอกหน้าต่างรถด้วยสายตาชื่นชม พลังส่งเสียงแห่งความปิติ
ออกมา

ทั้งสองก้าวเข้าไปในแคมปัสหลังจากหาที่จอดรถได้ เขาและเธอเดินมุ่งไป
ยังลอร์ดสคูล์โดยผ่านอนุสาวรีย์ของจอห์น ฮาร์วาร์ด ฮยอนอูเอื้อมมือไปลูบเท้า
ของอนุสาวรีย์ราวกับจะร้องขอโชคจากจอห์น ฮาร์วาร์ดผู้ล่วงลับ

"ว่ากันว่าถ้าอยากเข้าเรียนในฮาร์วาร์ดก็ให้ลูบที่เท้าซ้าย แต่นี่ที่ลูบเข้า
ได้แล้วไม่ใช่หรือ ไปลูบทำไมอีกล่ะ"

ฮยอนอูเหลือบมองบรรดานักศึกษาที่เดินผ่านไปมาด้วยสายตาชื่นชม
แต่ก็มีนักศึกษาไร้สติคนหนึ่งกำลังจุมบกันอย่างดุเดือดที่กลางแคมปัส

"เราลองด้วยไหม"

ซึลก็เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสีหน้างวยของฮยอนอูขณะมองคุณคูนัน

"ทำอะไรบ้างบอก กลางวันแสบๆ!"

เขาเดินนำหน้าไปก่อนด้วยความไม่พอใจ ซึลก็รีบวิ่งตามพลงอมยิ้มเมื่อ
เห็นเขาหน้าแดง

ทั้งสองเดินมาจนถึงป้ายที่เขียนว่า 'LAW SCHOOL' ฮยอนอูหยุดมอง
ป้ายนั้น หัวใจของเขาเต้นโครมครามด้วยความตื่นเต้น ในขณะที่ร่างกายพยายาม
สะกดอาการไว้หนึ่งที่สุด ตอนนั้นเขากำลังยืนอยู่ตรงแรงเดล ฮอลล์ บริเวณหน้าตึก

ลอร์ดสคูล เขาแห่งนมองอาคารอันหรูหราและยิ่งใหญ่ซึ่งถูกขบด้วยคราบแห่งความเก่าแก่พลางคิดอะไรเรื่อยเปื่อย จากนั้นก็เหลือบมองเสาอาคารแบบไอคอนิกอันเทอะทะ ตรงทางเข้ามีภาษาละตินสลักไว้ว่า

'มนุษย์อยู่ภายใต้กฎหมายและเทพ...'

ทันใดนั้นน้ำเสียงเกินจริงและท่าทางโอเวอร์ของซีลก็ทำให้เขาตกใจ

"ยินดีต้อนรับสู่ฮาร์วาร์ดนะคะ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ก่อตั้งเมื่อปี 1636 โดยจอห์น ฮาร์วาร์ด ชาวอังกฤษ ยุคแรกเริ่มมีนักศึกษาเพียงแค่สิบสองคนเท่านั้น แต่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็ได้ผลิตประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกามาแล้วถึงเจ็ดคน! รวมทั้งผู้ได้รับรางวัลโนเบลอีกสามสิบแปดคน นอกจากนี้ยังมีเจ้าของรางวัลพูลิตเซอร์อีกหลายคน นักศึกษาที่เรียนจบจากฮาร์วาร์ดต่างเข้าทำงานในหน่วยงานซึ่งเกี่ยวข้องกับการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และในวันนี้ ตัวแทนจากประเทศเกาหลี คิมฮยอนอูกำลังจะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งนี้ อย่างเต็มตัวแล้ว"

น้ำเสียงของซีลก็ฟังเหมือนมัดคุเทศก์นำเที่ยวมาก ฮยอนอูอมยิ้มขณะที่หล่อนวิ่งไปข้างหน้าแล้วส่งเสียงเรียกให้เขาวิ่งตามไป

"ไม่ต้องกลัวว่าพี่! You can do it! คิมฮยอนอูสู้ๆ สู้ตาย!"

ฮยอนอูและซีลก็หยุดยืนหน้าตึกคณะนิติศาสตร์ นักศึกษากลุ่มหนึ่งกำลังมุงดูและถกเถียงกันอยู่หน้าบอร์ดประกาศ เขาวิ่งเดินเข้าไปดูบอร์ดเพราะคิดว่าคงต้องมีอะไรที่สำคัญต่อตัวเองติดไว้เป็นแน่ จากนั้นสายตาของเขาก็หยุดนิ่ง มีของที่จับปากกาเตรียมพร้อมจดบันทึกพลอยหยุดก็ไปด้วย ฮยอนอูส่งเสียง "เฮ้อ~" ออกมาอย่างไม่รู้ตัว

ซีลก็เดินมายืนอยู่ข้างๆ แล้วเอ่ยถาม

"เป็นอะไรนะ"

"ให้ตายสิ นี่มันเกินไปแล้วนะ"

"อะไรล่ะ"

"ก็อาจารย์ที่ชื่อเคนนี่ไงล่ะ ดูเขาสั่งการบ้านคาบแรกดิ นี่มันการบ้านคาบแรกหรอเนี่ย ถ้าเป็นที่เกาหลี แบบนี้ต้องทำทั้งหมดเลยนะ"

"อาจารย์เคนซ์เหรอ อาจารย์คนนี้นะไม่มีนักศึกษาลอร์ดकुศลคนไหนไม่รู้จักหรอกนะ"

น้ำเสียงของหล่อนทุ้มต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด

"มีข่าวลือว่าบางคนฆ่าตัวตายเพราะเขาเลยละ"

"บ้าน่า..."

"ฉันก็ไม่เชื่อหรอก แต่มีหลายคนเข้าโรงพยาบาลเพราะเขานะ"

ฮยอนอูนึกถึงหนังสือเกี่ยวกับฮาร์วาร์ดที่เขาเคยอ่านตอนอยู่เกาหลีอะไรเนี่ย อย่างออกนะว่าศาสตราจารย์คิงฟิลด์* ในนิยายมีตัวตนจริง ๆ นะ

เขานึกในใจพร้อมกับยิ้มปลอบใจตัวเอง

ยังงั้นเขาก็ต้องเข้าเรียนคาบนั้นอยู่ดี รอให้ผ่านคาบแรกไปก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากันทีหลัง จากนั้นฮยอนอูกับซึลกีก็เดินสำรวจห้องที่จะใช้เรียน เขาค่อยๆ เปิดประตูห้องอย่างระมัดระวัง ภายในห้องว่างเปล่า มีเพียงเสียงฝีเท้าของฮยอนอูกับซึลกีเท่านั้นที่ดังอยู่ในขณะนี้ ที่นั่งในห้องซ้อนเหลื่อมชั้นเป็นชั้นบันได ฮยอนอูทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งเสมือนกำลังนั่งฟังการบรรยายของอาจารย์เคนซ์ แล้วเขาก็ทำหน้าหวาดวิตกรวากับว่าอาจารย์ผีร้ายกำลังถามคำถามขึ้นมาข้อหนึ่ง ดักพิทเขาก็ยกมือขึ้นตอบเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วไม่เบา

"จากกฎหมายมาตราที่ 702 หากหลักฐานทางด้านวิทยาศาสตร์โดยนักวิชาการเปิดเผยออกมา ผู้พิพากษาสสามารถอ้างถึงมาตราที่ 104 ในการตัดสินความและจะมีการใช้มาตรากฎหมายในการว่าความอีกด้วย"

สีหน้าและแววตาของเขาหนักแน่น

"ตัวสั้นหมดเลย"

"นี่ ตัวแทนจากเกาหลีทำไมสั้นเป็นเจ้าของนี่ละ"

"ไม่รู้เหมือนกันว่าพี่จะทำการบ้านเสร็จก่อนคาบแรกหรือเปล่า"

ฮยอนอูถอนหายใจกลางลูกจากที่นั่ง ซึลกีไม่เอ่ยอะไรต่อ แต่กลับตรงเข้าไปโอบหลังเขาแล้วดึงมากอดไว้ ฮยอนอูตกใจกับการกระทำของหล่อน เขามองหน้าหล่อนนิ่ง ซึลกีค่อยๆ หลับตา ร่างของหล่อนเบียดเข้ามาประชิด เขา

* Professor Kingsfield ตัวละครหลักจากนวนิยายชื่อดังเรื่อง The Paper Chase ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในลอร์ดकुศลของฮาร์วาร์ด

มองหล่อนด้วยความเอ็นดูแล้วจุ่มพิตกลางหน้าผากหล่อน

"เอาใหญ่แล้วนะเรา"

สายตาของเขาฉายแววดำทมิฬ ซीलก็เอื้อมมือขึ้นกุมหน้าเขาไว้เพื่อให้เขา
สนองตอบด้วยการจูบ ฮยอนอูพยายามเบี่ยงตัวเองออกจากวงแขน ทันใดนั้นเขา
ก็รู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่งกำลังมองการกระทำของเขาและหล่อนอยู่

ฮยอนอูหันมาหน้าห้องเรียน ผู้ชายชาวตะวันตกวัยหกสิบต้นๆ คนหนึ่ง
กำลังจ้องเขาและหล่อนอยู่ เมื่อตาสบตา ฮยอนอูก็รีบดันร่างของซีลก็้ออกทันที
จากนั้นก็ตรงไปยังที่ที่ชายคนนั้นยืนอยู่แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"มองอะไรหะอครับ"

แต่แทนที่ชายคนนั้นจะเอ่ยขอโทษและปลีกตัวออกไป เขากลับจ้องหนุ่ม
สาวทั้งคู่อย่างเอาเรื่องมากยิ่งขึ้น

"ก็มองคนหนุ่มสาวที่แยกแยะระหว่างห้องเรียนกับโรงแรมไม่ออกนะสิ
ออกไปจากห้องนี้ซะ!"

อะไรกัน ตาแก่คนนี่

"ห้องนี้เป็นห้องเรียนของผม คุณมาอยู่อะไรด้วยล่ะครับ"

ชายหนุ่มไม่ยอมอ่อนข้อ

"ระยะนี้ทำไมพวกเศรษฐีใหม่ตะวันออกชอบส่งลูกที่ไม่ได้เรื่องมาเรียนที่
ฮาร์วาร์ดนะ เสียชื่อมหาวิทยาลัยจริงๆ"

"อะไรนะ นี่คุณหมายความว่ายังไง!"

ฮยอนอูเริ่มเดือดดาล ซीलก็ที่ยืนมองอยู่ครู่หนึ่งเห็นท่าไม่ดีจึงรีบลาก
ตัวชายหนุ่มออกมาจากห้องเรียนทันที ทั้งคู่เดินมาถึงสนามหญ้า อากาศในฤดู
ใบไม้ร่วงกำลังเย็นสบายด้วยแสงแดดอ่อนๆ กระจกตัวหนึ่งวิ่งเร็วจนอย่างมี
ความสุข แล้วก็ป็นขึ้นต้นไม้อย่างรวดเร็วจนลับหายไปใบบนไม้อันหนาที่บ

ซีลก็หัวเราะคิกคักจนฮยอนอูเริ่มรำคาญ

"หัวเราะอะไรนะ"

"ก็ดูพีลี ตอนโมโหตกลงจะตาย คนเมื่อกี้นี้จะเป็นคนทำความสะอาदनะ"

"ก็ตาแก่คนนั้นมันเหยียดชาติเรา ในแคมปัสนี้มีคนตั้งมากหน้าหลายตา...

ทำไมต้องมาด่าแต่เราด้วย ไม่รู้ล่ะ จะเป็นคนทำความสะอาดหรือว่าอภิการบดีก็

ช่าง ไม่น่ามาว่ากันขนาดนั้นเลย"

"เอาน่า พอเถอะพี่ เรากลับกันดีกว่านะ"

ฮยอนอูเริ่มนึกถึงหอพักขึ้นมา

"จริงสิ แล้วหอพักของพี่อยู่ที่ไหนเนี่ย"

"อยู่หน้าแคมปัสเลยละ แต่พรุ่งนี้ถึงจะเข้าหอได้นะ"

พรุ่งนี้หรือ เขางงกับคำพูดของซึลกี

"แล้วคืนนี้พี่จะนอนที่ไหนล่ะ"

"หอพักใจ ที่ห้องของฉัน"

หล่อนตอบหน้าตาเฉย

"บ้าน่า พุดมาได้ไง"

ชายหญิงนอนห้องเดียวกันตามลำพังเนี่ยนะ... ฮยอนอูตะคอกเชิงตำหนิ แต่ซึลกีไม่ได้รู้สึกอะไรเลยสักนิด

"อึกแล้ว ทำตัวเดิมอีกแล้ว ที่นือเมริกานะพี่ แล้วนี่ก็ฮาร์วาร์ด ไม่มีใครสนใจใครหรอกน่า"

แต่เขาก็ดีดบทย่างรวดเร็วเช่นกัน

"งั้นพี่พักที่โรงแรมดีกว่า จะได้อ่านหนังสือเตรียมเข้าเรียนด้วย"

คืนแรกในแคมบริดจ์สินะ

ฮยอนอูทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่างโรงแรม ตอนนี้อยากนอนมิดมิด ซึลกีก็มองดูท่าทีของเขาแล้วเอะอะไรออกมาสักอย่าง แต่เขาได้ยินไม่ถนัด

"อะไรนะ"

เขาเลิกคิ้วสูงแล้วจ้องหล่อนเขม็งด้วยตากลมแบ้ว

"ตกใจอะไรล่ะพี่ ฉันอายนะ"

"ก็...นี่เธอกำลังชวนให้ฉันไปอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ"

"แหม พี่ มันไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ทางบ้านของพวกเราก็อนุญาตแล้ว เขาเตรียมจะจัดงานแต่งงานให้เราสองคนด้วยนะ แล้วเราจะไปฟุ่มเฟือยต่างคนต่างอยู่ทำไมล่ะ"

ใช่ หล่อนพุดถูกทั้งหมด หญิงสาวมีฐานะดี มันสมองปราดเปรื่อง แถม

หล่อนยังคงยึดติดตามเขามาตั้งแต่เด็ก ฮยอนอูเองก็มีคุณสมบัติสมน้ำสมเนื้อกับหล่อน จนทั้งสองครอบครัวได้วางโครงการอนาคตให้เขาและหล่อนเรียบร้อยแล้ว

เขาคิเคราะห์สถานการณ์ออก ถึงแม้ในใจจะขัดแย้งว่าคนเราแต่งงานกันก็น่าจะมีความรักเป็นประเด็นหลัก แต่ตอนนี้เขายังไม่คิดเรื่องแต่งงาน ฮยอนอูจึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากตอบรับหรือปฏิเสธหล่อน แม้เขาจะไม่เคยรู้สึกที่ซึลกีเป็นผู้หญิงเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่เขาก็ควรพูดอะไรออกมาสักอย่าง ฮยอนอูนั่งหาเหตุผลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย

"...ไม่ได้หรอกนะ เธอเห็นคู่ต่อสู้ที่อยู่ตรงหน้าไหม พี่ว่าทั้งพี่และเธอลองแยกกัน... เราต้องสู้กับมันจนยับตาเลยละ"

"พี่พูดอะไรนะ หมายความว่า"

"คือพี่ต้องเตรียมออกรบนะนะ เธอก็รู้นี่ว่าอาจารย์เคนท์เป็นยังไง พี่คงจะเรียนหนักมากเลย ดังนั้นเราแยกกันอยู่สักเทอมหนึ่งเถอะนะ"

เขารีบลุกจากที่นั่ง

"วันนี้เธอเหนื่อยมากแล้ว กลับหอพักไปได้แล้วล่ะ"

"พี่คิดว่าฉันทิ้งพี่ไว้ที่โรงแรมแล้วจะนอนหลับลงงั้นหรือ ให้ฉันอยู่ข้างๆ พี่นะ"

ฮยอนอูพยายามบ่ายเบี่ยงโดยการจับมือหล่อนแล้วลากไปที่ประตู

"ขึ้นเธออยู่ข้างๆ พี่ก็อ่านหนังสือไม่ได้กันพอดี กลับห้องไปอ่านหนังสือได้แล้ว"

ซึลกีดื้อดึงจะอยู่ต่อ แต่ก็สู้แรงของเขาไม่ได้ หล่อนยังไม่หายตื่นเต้นดีใจที่เขามาอยู่ประเทศเดียวกับหล่อนแล้ว

ตอนที่ซึลกีเดินออกจากโรงแรมนั่นเอง ซูอินก็ก้าวเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทั้งสองสวนทางกันตรงลิโอบบี้ ซูอินเดินตรงมาที่เคาน์เตอร์แล้วเอ่ยถามด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

"แขกที่..."

พนักงานสาวคนหนึ่งกำลังตรวจดูรายชื่อแขกที่เข้าพัก จากนั้นก็ย้อนถามหล่อน

"ชาวตะวันออกหรือคะ"

"ค่ะ"

"ห้อง 215 ค่ะ"

ซูอินส่งสายตาขอบคุณแล้วรีบเดินจากไปอย่างรวดเร็ว หล่อนตรงไปเคาะประตูห้อง 215 แต่ไม่มีเสียงตอบ ซูอินคิดว่าลูกบิดจึงรู้ว่าประตูไม่ได้ล็อก หล่อนค่อยๆ ก้าวเข้าไปในห้องอย่างระมัดระวัง

เปลี่ยๆ อย่างนี้ต้องอาบนํ้าสิ ถึงจะสุขยอด

หลังจากที่ซี้ดก็กลับไปแล้ว ฮยอนอูก็ตรงเข้าห้องนํ้า ร่างกายของเขาเปียกชุ่มตั้งแต่ศีรษะลงไป เขารู้สึกสดชื่นทั้งร่างกายและจิตใจ

เออละ เราต้องพิชิตเกรดดีๆ จากอาจารย์เคนซันันให้ได้สิน่า

เขาคิดพลางเอื้อมไปคว้าผ้าขนหนูมาคลุมท่อนล่างของร่างกาย แต่ขณะที่เขากำลังเดินออกมาพร้อมกับใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กอีกผืนขยี้ผมให้แห้งนั่นเอง!

ฮยอนอูตกใจนึกว่าผีหลอก ผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จำกมายืนอยู่ในห้อง หล่อนถึงกับผวาทำตาโตเมื่อเห็นสภาพเกือบเปลือยของเขา เขามีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวเท่านั้นปกคลุมร่างกาย ซูอินตะลึงจนตาค้าง ปากอ้ากว้างและยืนนิ่งเหมือนถูกมนต์สะกด

เขารีบเอาผ้าขนหนูผืนเล็กที่เช็ดผมอยู่ปิดหน้าอกตัวเองไว้ จากนั้นทั้งสองก็ร้องตะโกนขึ้นพร้อมๆ กัน

"ใครนะ"

แต่ซูอินได้สติก่อนจึงรีบโค้งตัวแล้วเอ่ย

"ขอโทษค่ะ ฉันคงเข้าห้องผิด"

แม้ว่าซูอินจะเดินออกจากห้องไปแล้ว แต่ฮยอนอูก็ยังขยี้ผมเหมือนเดิมกับเรียกสติกลับคืนไม่ได้ สักพักเขาก็เดินออกไปดูหล่อนตรงทางเดินหน้าห้อง เพื่อให้มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ฝันไป หญิงสาวคนนั้นกำลังเดินอยู่ จึงยืนยันได้ว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นความจริง ซูอินหันกลับมามองหน้าเขา ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง

หล่อนส่งสายตาเป็นเชิงขอโทษแล้วส่งยิ้มเล็กๆ มาให้ ฮยอนอูสะดุ้งก่อนจะปิดประตูห้องอย่างรวดเร็ว